

column

Filip Joos

Geelzucht en schaamrood

Op 18 december pakte Granit Xhaka een gele kaart. Ik besef te zondigen tegen de eerste wet van schrijver Martin Amis – ‘Gij zult uw stuk beginnen met een zin die de lezer op zijn minst verrast, liever nog verbaast en als het even kan volledig op het verkeerde been zet.’ Niet dus, Arsenal-middenvelder Xhaka kan op z'n tweeëndertigste al zijn hele mansion behangen in geel en rood. Flink wat van die kaarten kreeg hij voor vileine overtredingen. Waar keepers wel eens sukkelen met modder tussen hun studs en daarom hun schoenzolen afkloppen tegen de paal met het sonore enthousiasme van een specht die een boom vol insecten te lijf gaat, pulkt Xhaka geregeld wat vlees van tussen zijn noppen dat even tevooren nog aan een scheen of kuit van een tegenstander toebehoorde.

Daarom was deze gele kaart best bijzonder: hij had niemand pijn gedaan. Maar wel tijd gerekt. Nogal ostentatief. Niet zozeer het moment – minuut 86 is *money time*, de slotfase van een wedstrijd is het geliefkoosde jachtterrein van secondestelers – als wel de stand was vreemd: Arsenal had in Leeds de zege al beet, stond met 1-4 voor, tijd-winst was volstrekt onnodig.

Nu, een dikke maand later, blijkt dat iemand 65.000 pond had ingezet op een gele kaart voor de Albanese Zwitser op Elland Road. Mijn welgemeende excuses aan het leeuwendeel van de inwoners van Tirana, de vorige zin was wars van effectbejag, maar ‘Albanese’ is nu eenmaal een verdienstelijke tweede na het ongenaakbare ‘Siciliaanse’ in de mondiale ranglijst der adjectieven-die-voorafgaan-aan-het-substantief-maffia.

De Engelse voetbalbond stelt een on-

derzoek in. Even verdacht als de voetballer lijkt alvast de bookmaker die gokkers de kans bood hun inzet in viervoud te winnen bij een geel karton voor Xhaka – dat is als een forse winst in het vooruitzicht stellen voor wie erop wedt dat de Paus in zijn kerstspeech oproept om de oorlogen in de wereld te staken.

Dat voetballers de kluit belazeren, tot daaraan toe, slinks en sluw slingeren spelers zich doorheen negentig minuten jungle, maar dat het bondsparket daar gretig aan mee doet, is de schaamte voorbij

Zondagavond in Mechelen kreeg ook Anderlecht-rechtsachter Michael Murillo geel voor tijdrekken. De Brusselaars stonden, tegen een weliswaar onmachtige thuisploeg, slechts met 0-1 voor, dus hij kon zich wel degelijk verschuilen achter het argument van een resultaat dat over de streep moest worden getrokken. Toch was het een kaart die Murillo absoluut wilde krijgen. De Panamees had al vier keer geel achter zijn naam staan en vertrok de volgende ochtend naar buurland Costa Rica om aldaar de kwalificatie voor het WK te bewerkstelligen. Hij wilde maar wat graag tegen zijn vijfde kaart en bijhorende schorsing aanlopen. Een dagje brommen op het moment dat je het land uit bent, zoveel luxe is Herman Van Holsbeeck niet gegund. Murillo

zou over tien dagen met een maagdelijk strafblad weer voet aan Belgische bodem zetten.

De ref tuinde er met open ogen in. Onze arbiters bereiden hun wedstrijden fantastisch voor, wordt ons door hun bonzen ingelepeld – ze kennen de tactiek en looplijnen van de ploegen beter dan de voetballers zelf. Misschien is het, in het kader van de door scheidsrechtersbaas Bertrand Layec en diens vazallen gretig uitgebazuinde professionalisering, geen slecht idee om bij elke speelronde even te checken welke voetballers op een kaart van een schorsing staan, en dan via Google te zoeken of ze niet toevallig opgenomen zijn in de selectie van een nationale ploeg die ergens heel ver weg een paar interlands heeft af te werken terwijl de vaderlandse competitie voortraast.

Dan had de scheidsrechter zondag achter de Kazerne op de tijdrekker kunnen afstappen: ‘Zo, meneer Murillo, ik benijd u niet, dat wordt vroeg opstaan vannacht, als u om 7.15 uur die vlucht naar Madrid wil halen. Gelukkig heeft u daar dan wel een paar uur om over te stappen op het vliegtuig naar Costa Rica – Marc Coucke is toch niet krenterig, mag ik hopen, ik neem aan dat u business vliegt? Heeft u het stadion daar trouwens al eens bekeken? Een gigantische atletiekpiste, werkelijk. Ideaal om tijd te rekken, meneer Murillo. Ik wens u veel succes vrijdagnacht, wat een vreemd uur om af te trappen trouwens, 3.05 uur. En o ja, ik zou het bijna vergeten: naar die gele kaart kunt u fluiten. Rood kan wel nog.’

Nog hemeltemgender was wat in Luik gebeurde – of neen, niet in Luik, want daar deed de ref het uitstekend: hij toonde de rode kaart aan Club Brugge-

verdediger Jack Hendry die vlak voor tijd de doorgebroken Mehdi Carcela neerhaalde. De scheidsrechter beging niet de vergissing die sommige van zijn collega's bij zo'n fase maken. Vaak zijn ze zo in de weer met de plaatsbepaling van de overtreding, met de vraag of de neergehaalde speler echt vrij baan naar doel had, dat ze vergeten dat de fout op zich zwaar genoeg is om de maximale straf te rechtvaardigen. Op Sclessin was er geen twijfel mogelijk. Hendry tackelde met gestrekt been op de enkel van Carcela, die in zijn val ook nog eens ei zo na zijn sleutelbeen brak.

Een dag later liet het bondsparket weten één wedstrijd schorsing te vragen voor de Schot. Eerder hadden dezelfde heren het al gepresteerd om Antwerp-verdediger Björn Engels niet te schorsen nadat die in het slot van de match tegen Club Brugge de ontsnapte Ignace Van der Brempt tegen de grond had gewerkt (op weliswaar propere wijze) én ook Anderlecht-middenvelder Majeed Ashimeru geen schorsing op te leggen toen die op het einde van de partij tegen OHL de bal met de hand uit het doel sloeg – Leuven miste op de koop toe de penalty.

Dat voetballers de kluit belazeren, tot daaraan toe, slinks en sluw slingeren spelers zich doorheen negentig minuten jungle. Maar dat het bondsparket daar gretig aan mee doet, is de schaamte voorbij. Die ene speeldag schorsing voor Hendry is een aanfluiting, een zoveelste brevet van onkunde. Kan iemand het bondsparket schorsen? Voor eeuwig en drie dagen graag.

Filip Joos is voetbalcommentator voor de VRT en Play Sports. Zijn column verschijnt wekelijks op zaterdag.

Jack Hendry krijgt een rode kaart voor zijn fout op Mehdi Carcela.

© Jasper Jacobs/belga

Henk Rijckaert

Influencer Nieuwe show!

februari 2022

- woe 09 — Eeklo · Loods Nijverheidskaai
don 10 — Eeklo · Loods Nijverheidskaai
vrij 11 — Asse · Cultuurcentrum
zat 12 — Tervuren · De Warandepoort
vrij 18 — Roeselare · De Spil
don 24 — Tessenderlo · Het Loo
vrij 25 — Halle · 't Vondel
zat 26 — Brugge · Stadsschouwburg

maart 2022

- don 03 — Aalst · De Werf
don 10 — Sint-Truiden · De Bogaard
vrij 11 — Antwerpen · Arenberg

info & tickets
WWW.HENKRIJCKAERT.BE

maart 2022

- zat 12 — Zottegem · Zoetegem
woe 16 — Temse · Theaterzaal Roxy
don 17 — Mechelen · Stadsschouwburg
vrij 18 — Turnhout · Warande
zat 19 — Tienen · De Kruisboog
vrij 25 — Hoeselt · Ter Kommen
don 31 — Genk · C-Mine Cultuurcentrum

april 2022

- vrij 01 — Oudenaarde · De Woeker
din 05 — Kortrijk · Schouwburg
vrij 08 — Avelgem · Spikkerelle

mei 2022

- don 12 — Ieper · Stadsschouwburg
zat 14 — Vinkt · Sint-Pieterszaal